

“ तिमी आत्माहरू जब स्वच्छ बन्छौ तब यो संसार सुखदायी बन्छ , दुः खको कारण- ५ विकारहरूको वशीभूत भएर गरिएको कर्म” (मातेश्वरीजीका अनमोल महावाक्य)

गीत:- जाने न नजर, पहचाने जिगर...

आफ्नो बेहद बाबाको महिमा सुन्यौ? सामान्य मनुष्यको यस्तो महिमा हुन सक्दैन। यो उहाँ एकाको नै महिमा हो, जो यस महिमाको अधिकारी हुनुहुन्छ किनकि उहाँको महिमा उहाँको कर्तव्य अनुसार गायन गरिन्छ। उहाँको कर्तव्य सबै मनुष्य आत्माहरूको भन्दा महान् छ किनकि सबै मनुष्य आत्माहरूको लागि नै उहाँको कर्तव्य हुन्छ। त्यसैले सबैभन्दा उच्च हुनुभयो नि किनकि सबैको लागि सबैका गति सद्गति दाता एक हुनुहुन्छ। यस्तो भनिदैन- थोरैको मात्र गति सद्गति गर्नुहुन्छ। उहाँ हुनुहुन्छ सर्वका गति सद्गति दाता। त्यसैले सबैको अथोरिटी हुनु भयो नि। यसै पनि सामान्य रूपमा हेर्दा महिमा तब नै हुन्छ जब कुनै कर्तव्य गरिन्छ। जसले कुनै न कुनै धैर्यथोर यस्तो काम गरेको छ भने हेर उसको महिमा हुन्छ। बाबाको पनि जो महिमा छ- उहाँ सर्वोच्च हुनुहुन्छ, अवश्य उहाँले यहाँ आएर महान् कर्तव्य गरेको हुनुपर्छ। उहाँले हाम्रो लागि, मनुष्य सृष्टिको लागि महान् उच्च कर्तव्य गर्नुभयो किनकि यस सृष्टिका हर्ता कर्ता उहाँलाई भनिन्छ। त्यसैले उहाँले आएर मनुष्य सृष्टिलाई उच्च बनाउनु भयो। प्रकृति सहित सबैलाई परिवर्तन गर्नुभयो तर कुन युक्तिले गर्नुभयो? उहाँ बसेर सम्झाउनु हुन्छ किनकि यस्तो होइन- पहिला मनुष्य आत्माले आत्मालाई परिवर्तन गरे अनि फेरि आत्माको बलद्वारा, आफ्नो कर्मको बलद्वारा फेरि यो सबै प्रकृति तत्त्व आदिमा पनि उनीहरूको बलले काम गर्छ। तर बनाउनेवाला त परमात्मा उहाँ हुनु भयो नि, तर उहाँले बनाउनुहुन्छ कसरी? जब मनुष्य आत्मा उच्च बन्छ, तब आत्माको आधारबाट शरीर प्रकृति तत्त्व आदि यी सबै नम्बरवार त्यसै तागतमा आउँछन्, त्यसबाट फेरि सारा सृष्टि हराभरा सुखदायी बन्छ।

त्यसैले मनुष्य सृष्टिलाई सुखदायी बनाउनेवाला बाबालाई थाहा छ- मनुष्य सृष्टि सुखदायी कसरी बन्छ? जबसम्म आत्माहरू स्वच्छ बन्दैनन्, तबसम्म संसार सुखदायी हुन सक्दैन त्यसैले उहाँ आएर पहिला पहिला आत्माहरूलाई नै स्वच्छ बनाउनु हुन्छ। अहिले आत्मालाई इम्प्युरिटी (अस्वच्छता) लागेको छ। पहिला त्यस इम्प्युरिटीलाई निकाल्नु छ। फेरि आत्माको बलद्वारा हर चीजबाट तमोप्रधानता परिवर्तन भएर सतोप्रधान हुने छ, जसलाई भनिन्छ सबै गोल्डेन एजेडमा आउँछन्। यी तत्त्व आदि सबै गोल्डेन एजेड स्टेजमा आउँछन्। तर पहिला आत्माको स्टेज परिवर्तन हुन्छ। आत्माहरूलाई परिवर्तन गर्ने अर्थात् आत्माहरूलाई पावन बनाउनेवाला अथोरिटी उहाँ हुनुभयो। तिमीले देखिरहेका छौ नि- अहिले दुनियाँ परिवर्तन हुँदै गइरहेको छ। पहिला त आफूलाई बदल्नु छ, जब हामीले आफूलाई परिवर्तन गर्छौं, अनि यसको आधारमा दुनियाँ परिवर्तन हुन्छ। यदि अहिलेसम्म ममा फरक आएको छैन भने, आफूलाई नै परिवर्तन गरेको छैन भने फेरि दुनियाँ कसरी परिवर्तन हुन्छ? त्यसैले आफ्नो जाँच दिनहुँ गर। जस्तै हिसाब राख्नेले राति आफ्नो खाता हेर्छन् नि- आज कति जम्मा भयो? सबैले आफ्नो हिसाब राख्छन्। त्यस्तै यसमा पनि आफ्नो हिसाब राख्नु छ- सारा दिनमा मेरो कति फाइदा भयो, कति नोक्सान भयो? यदि घाटा धेरै भयो भने फेरि अर्को दिनको लागि ध्यान दिनु छ। यसरी आफ्नो अटेन्शन राख्नाले फेरि हामी फाइदामा जाँदा-जाँदा आफ्नो जो पोजीशन छ, त्यसलाई हासिल गर्छौं। त्यसैले यस्तो जाँच गर्दै आफूलाई परिवर्तन भएको महसुस गर्नुपर्छ। यस्तो होइन हामी त देवता बन्ने हो, त्यो त पछाडि बनिहाल्छौं। अहिले जस्तो छौं, यही ठीक छ... होइन। अहिलेदेखि नै त्यो दैवी संस्कार बनाउनु छ। अहिलेसम्म जो ५ विकारको संस्कार थियो, अब हेर्नु छ- ती विकारबाट म छुट्दै गइरहेको छु? ममा जुन क्रोध आदि थियो, त्यो निस्कदै गइरहेको छ? लोभ या मोह आदि जो थियो, ती सबै विकारी संस्कार परिवर्तन हुँदै गइरहेका छन्? यदि परिवर्तन हुँदै गइरहेको छ, छुट्दै गइरहेको छ भने मानौं म परिवर्तन भइरहेको छु। यदि छुटेको छैन भने सम्झ- अझै म परिवर्तन भएको छैन। त्यसैले परिवर्तन महसुस हुनुपर्छ, आफूमा चेन्ज आउनुपर्छ। यस्तो होइन सारा दिन विकारी खातामा नै चलिरहनु छ। बाँकी मैले कुनै दान-पुण्य गरें, पुग्यो। होइन। हाम्रो जुन कर्मको खाता चल्छ, त्यसैमा आफूलाई सम्हाल्नु छ। हामीले जे जति गर्छौं, त्यसमा कुनै विकारको वश भएर, आफ्नो विकर्मको खाता त बनाउँदैन? यसमा आफूले

आफैलाई सम्हाल्नु छ। यो सारा हिसाब राख्नु छ र सुत्नु भन्दा पहिला १०-१५ मिनेट आफूलाई हेर्नु पर्छ- सारा दिन मेरो कसरी बित्यो? कतिले त नोट पनि गर्छु किनकि पछिल्लो पापहरूको जो शिरमा बोझ छ, त्यसलाई पनि मेटाउनु छ, त्यसको लागि बाबाको आदेश छ- मलाई याद गर, त्यो पनि मैले कति समय यादमा दिएँ? किनकि यो चार्ट राख्नाले अर्को दिनको लागि सावधान रहन्छौं। यस्तो ध्यान दिँदै दिँदै फेरि सावधान हुन्छौं फेरि हाम्रो कर्म राम्रो हुँदै जान्छ। फेरि यस्तो कुनै पाप हुँदैन। पापहरूबाट नै त बच्नु छ नि।

हामीलाई यी विकारहरूले नै खराब बनाएको हो। विकारहरूका कारण नै हामी दुःखी भएका हौं। अब हामीलाई दुःखबाट छुट्नु छ भने यही मुख्य चीज हो। भक्तिमा पनि परमात्मालाई पुकारिन्छ, याद गरिन्छ, जति पनि केही यत्न (पुरुषार्थ) गर्छु, त्यो केका लागि गर्छु? सुख र शान्तिको लागि गर्छु नि! त्यसको यो प्राक्टिकल प्राक्टिस अहिले गराइन्छ। यो प्राक्टिकलमा गर्ने कलेज हो, यसको प्राक्टिस गर्नाले हामी स्वच्छ अथवा पवित्र बन्दै जान्छौं। फेरि हाम्रो जो आदि सनातन पवित्र प्रवृत्तिको लक्ष्य छ, त्यो प्राप्त गर्छौं। जस्तै कोही डाक्टर बन्नको लागि डाक्टरी कलेजमा जान्छ, अनि डाक्टरी प्राक्टिस गरेर डाक्टर बन्छ। यसैगरी हामी पनि यस कलेजमा यस पढाइद्वारा अथवा यस प्राक्टिसद्वारा विकारबाट अथवा पाप कर्म गर्नबाट छुटेर स्वच्छ हुँदै जान्छौं। फेरि स्वच्छताको डिग्री के हो? देवता।

यी देवताहरूको त गायन गरिएको छ नि, उनको महिमा छ- सर्वगुण सम्पन्न, १६ कला सम्पूर्ण, सम्पूर्ण निर्विकारी... अब यस्तो कसरी बनिन्छ त? यस्तो होइन हामी त बनिबनाउ छौं, होइन। बन्नु छ किनकि हामी नै बिग्रका छौं, हामीलाई नै बन्नु छ। यस्तो होइन देवताहरूको कुनै अर्को दुनियाँ छ। हामी मनुष्य नै देवता बन्नु छ। ती देवता नै गिरेका हुन्, अब फेरि चढ्नु छ। चढ्ने तरिका बाबाले सिकाइरहनु भएको छ। अहिले उहाँसँग हामीले आफ्नो रिलेशन जोड्नु छ। अहिले बाबाले आएर प्रकाश दिनु भएको छ- आखिर तिमी मेरा हौ, अब मेरो बनेर कसरी रहनु पर्छ। जस्तै लौकिकमा पिता बच्चाहरूको, बच्चाहरू पिताको कसरी भएर रहन्छन्। यस्तै तिमीहरू तन, मन, धनबाट मेरो बनेर चल। कसरी चल! त्यसको आदर्श यहाँ बाबा, जसको तनमा शिवबाबा आउनुहुन्छ, उहाँले आफ्नो तन मन धन सबै शिव बाबालाई सुम्पेर उहाँको बनेर चलि रहनु भएको छ। यसैगरी फलो फादर गर। यसमा अरु केही सोध्न पर्ने र अलमलिने कुरा छैन। सीधा स्पष्ट कुरा छ। त्यसैले अब अगाडि बढ्दै जाऊ। यस्तो होइन सुन धेरै र धारण गर कम। होइन। सुन थोरै धारण गर धेरै। जे सुन्छौ त्यसलाई यथार्थमा कसरी ल्याउने, त्यसको पूरा ख्याल राख। आफ्नो प्राक्टिसलाई अगाडि बढाउँदै गर। यस्तो होइन केवल सुनिराख, सुनिराख...। होइन। आज जे सुन्यौ त्यसलाई यदि प्राक्टिकलमा ल्यायौ भने आजदेखि त्यसै स्थितिमा चल्नु छ। विकारहरूको वश भएर कुनै यस्तो काम गर्ने छैन र आफ्नो यस्तो दिनचर्या बनाउने छु- आफ्नो यस्तो चार्ट राख्नु छ। यदि यसलाई कसैले प्राक्टिकल प्राक्टिसमा ल्यायो भने हेर के हुनेछ। त्यसैले अहिले जे भनौ, त्यसलाई प्राक्टिकलमा ल्याउनु। जे भन्छौ, जे सुन्छौ त्यो गर। पुग्यो। अरु कुरा होइन। केवल कर्ममा जोड देऊ। बुझ्यौ? जसरी बाबा र दादा दुवैलाई राम्रोसँग चिनेका छौ नि, यसैगरी अब फलो गर। यस्तो फलो गर्नेवाला जो सपूत बच्चाहरू छन् अथवा मीठे-मीठे बच्चाहरू छन्, यस्ता बच्चाहरूप्रति यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

दोस्रो मुरली :- १९५७

गीत :- मेरा छोटा सा देखो ये संसार है...

यो गीत कुन समयको गायन गरिएको हो? यस संगम समयमा नै हामी ब्राह्मण कुलको यो सानो संसार हुन्छ। यो हाम्रो कुनचाहिँ परिवार हो, त्यो नम्बरवार बताइन्छ। हामी परमपिता परमात्मा शिवका नातिनातिना हौं, ब्रह्मा सरस्वतीका मुख सन्तान हौं र विष्णु शंकर हाम्रो काका हुनुहुन्छ र हामी आपसमा सबै भाइ बहिनी ठहरियौं। यो हो आफ्नो सानो संसार... यो भन्दा बढी अरु सम्बन्ध रचिएको नै छैन, यस समयको यति नै सम्बन्ध भनिन्छ। हेर हाम्रो सम्बन्ध कति धेरै अधिकारपूर्ण छ! हाम्रो हजुरबुवा हुनुहुन्छ शिव, उहाँको नाम कति महान् छ, उहाँ सारा मनुष्य सृष्टिको बीजरूप हुनुहुन्छ। सर्व आत्माहरूका कल्याणकारी भएकाले उहाँलाई भनिन्छ हर हर भोलेनाथ शिव महादेव। उहाँ सारा सृष्टिको दुःख हर्ता, सुख कर्ता हुनुहुन्छ। उहाँबाट हामीलाई सुख-शान्ति-पवित्रताको ठूलो हक मिल्छ, शान्तिमा फेरि कुनै कर्मबन्धनको हिसाब-किताब रहँदैन। तर यी दुवै वस्तु पवित्रताको आधारमा

रहन्छन्। जबसम्म पिताको पालनाको पूर्ण वर्सा लिइदैन, पिताबाट सर्टिफिकेट मिल्दैन, तबसम्म त्यो वर्सा मिल्न सक्दैन। हेर, ब्रह्मामाथि कति ठूलो काम छ- म्लेच्छ ५ विकारमा मैलो अपवित्र आत्माहरूलाई फूल बनाउनुहुन्छ, जुन अलौकिक कार्यको प्रतिफल फेरि सत्ययुगको पहिलो नम्बर श्रीकृष्ण पद मिल्छ। अब हेर- उहाँ पितोसँग तिम्रो कस्तो सम्बन्ध छ! त्यसैले कति बेफिक्क र खुसी हुनुपर्छ। अब हरेकले आफ्नो दिलसँग सोध- म पूर्ण रीतिले उहाँको बनिसकेको छु?

सोच्नुपर्छ- जब परमात्मा बाबा आउनु भएको छ भने उहाँबाट मैले कम्पलीट वर्सा लिउँ विद्यार्थीको काम हो सम्पूर्ण पुरुषार्थ गरेर स्कलरशिप लिनु, त्यसैले मैले पहिलो नम्बरको चिट्ठा किन नजित्ने! त्यसलाई भनिन्छ विजय मालामा आउनु। बाँकी कोही छन्, जो दुई लड्डु समातेर बसेका छन्, यहाँको पनि हृदको सुख लिउँ र त्यहाँ पनि वैकुण्ठमा केही-न-केही सुख लिने छु, यस्तो विचारवानलाई मध्यम र कनिष्ठ पुरुषार्थी भनिन्छ, न कि सर्वोत्तम पुरुषार्थी। जब बाबाले दिनमा आनाकानी गर्नुहुन्न भने लिनेवालाले किन गर्छन्? गुरुनानकले पनि भनेका छन्- परमात्मा त दाता हुनुहुन्छ, समर्थ हुनुहुन्छ तर आत्माहरूमा लिने तागत पनि छैन। भनाइ पनि छ- दिनेले दिन्छ तर लिने थाक्छ। तिम्रो हस्तको दिलमा आउँछ होला हामीले किन चाहँदैनौ र- म पनि यो पद पाउँ तर हेर, बाबाले कति मेहनत गर्नुहुन्छ, फेरि पनि मायाले कति विघ्न पाउँछ, किन? अब मायाको राज्य समाप्त हुँदछ। अहिले मायाले सारा सार निकालिसकेको छ, तब नै परमात्मा आउनु हुन्छ। उहाँमा सबै रस समाहित छ, उहाँबाट सबै सम्बन्धहरूको रस मिल्छ तब नै त्वमेव माताश्च पिता... आदि यो महिमा उहाँ परमात्माको गाइएको छ, महिमा यस समयको हो जतिबेला यस्तो सम्बन्ध भएको छ।

परमात्माको साथमा यति सम्पूर्ण सम्बन्ध जोड्नु छ, जसबाट २१ जन्मको लागि सुख प्राप्त हुन सकोस्, यो हो पुरुषार्थको सिद्धि। तर २१ जन्मको नाम सुनेर ठण्डा हुनु छैन। यस्तो नसोच- २१ जन्मको लागि यति धेरै यस समय पुरुषार्थ पनि गर्नुपर्छ, फेरि पनि २१ जन्म पछि त गिर्नु नै छ भने सिद्धि के भयो? तर ड्रामामा आत्माहरूको जति सर्वोत्तम सिद्धि निश्चित छ त्यो त मिल्छ नि! बाबा आएर हामीलाई सम्पूर्ण स्टेजमा पुर्याउनु हुन्छ, तर हामी बच्चाहरूले बाबालाई भुल्छौं अनि अवश्य गिन्छौं, यसमा बाबाको कुनै दोष छैन। अब कसो त हामी बच्चाहरूको हो। सत्ययुग त्रेताको सारा सुख यस जन्मको पुरुषार्थमा आधारित छ त्यसैले किन सम्पूर्ण पुरुषार्थ गरेर आफ्नो सर्वोत्तम पार्ट नबजाउने! किन पुरुषार्थ गरेर त्यो वर्सा नलिने। पुरुषार्थ मनुष्यले सदा सुखको लागि नै गर्छ, सुख दुःखबाट अलग हुनको लागि कुनै पुरुषार्थ गरिदैन। त्यो त ड्रामाको अन्त्यमा परमात्मा आएर सबै आत्माहरूलाई सजाय दिएर, पवित्र बनाएर पार्टबाट मुक्त गर्नुहुन्छ। यो त परमात्माको कार्य हो, त्यो आफ्नो निश्चित समयमा आफैं आएर बताउनुहुन्छ। अब जबकि आत्माहरूलाई फेरि पनि पार्टमा आउनु नै पर्छ भने किन सर्वोत्तम पार्ट नबजाउने। अच्छा! मीठे-मीठे बच्चाहरूप्रति माँको यादप्यार। ओम् शान्ति।

वरदान:-

बाबा शब्दको स्मृतिद्वारा कारणलाई निवारणमा परिवर्तन गर्ने सदा अचल अडोल भव

कुनै पनि परिस्थिति, जसले हलचलमा ल्याउला तर बाबा भन अनि अचल बन। जब परिस्थितिहरूको चिन्तनमा जान्छौं अनि मुश्किलको अनुभव हुन्छ। यदि कारणको सट्टा निवारणमा गयौं भने कारण नै निवारण बन्छ किनकि मास्टर सर्वशक्तिमान् ब्राह्मणहरूको अगाडि परिस्थिति कमिला बराबर पनि होइन। केवल के भयो, किन भयो- यो सोच्नुको सट्टा, जे भयो त्यसमा कल्याण भरिएको छ, सेवा समाहित छ... हुन त रूप परिस्थितिको होला तर सेवा समाहित छ, यस रूपले हेरौं भने सदा अचल अडोल रहने छौं।

स्लगन:-

एक बाबाको प्रभावमा रहनेवाला कुनै पनि आत्माको प्रभावमा आउन सक्दैन।